

ме вкжщи. Мина день, два. Слънчо не излиза. Изтече седмица. Той пакъ не се показва. Търколи се месецъ. Мразътъ стана пъленъ господарь. Разбѣснѣха се вѣтроветѣ. Плъзнаха мъглитѣ. Оловнитѣ облаци зарѣсиха безброй снѣжинки. Студъ скова цѣлата земя.

— Разсърдихме Слънча и сега ще измръзнемъ до единъ, — казваха си хората загрижени. — Да му искаме прошка!

Тръгнаха пратеници. Дълго вървѣха, газиха дебелъ снѣгъ, мръзнаха. Най-сетне стигнаха къщата на слънцето.

— Помогни ни, Слънчо, ще загинемъ! — замолиха му се тѣ съ сълзи на очи. — Земята се превърна въ ледена пустиня. Нѣма животъ ни за растенията, ни за животнитѣ.

Смили се Слънчо.

— Вървете си спокойни! Свършиха се днитѣ на мраза.

Забързаха пратеницитѣ по-скоро да занесатъ радостната вестъ.

А Слънчо поведе жестока борба съ мраза. Прогони го надалечъ. Разпрѣсна мъглитѣ и облацитѣ. Бликнаха весели поточета, раззелениха се дърветата и полетата. Цъвнаха цвѣтята. Зачуруликаха безгрижно птичкитѣ. Припнаха животнитѣ.

Слънчо гледа отъ горе и се и смѣе.

Само въ една осамотена бедна хижка лежеше болно мимиченце.

— Хайде да го извадимъ вънъ, и то ще оздравѣе! — предложи една маргаритка.

Веднага надъ близката ливада се издигна роякъ бѣли, сини, жълти и червени цвѣтчета и се понесе къмъ бедната къщурка. Тѣ влѣзона въ тъмната стая и се надвесиса надъ детето. То усѣти лъха на цвѣтята и отвори очички.

— Я, хвъркати цвѣтенца! — извика то радостно и протегна ръчички.

Но цвѣтчетата се отдръпнаха отъ леглото и помамиха детето навънъ. То тръгна несигурно следъ тѣхъ. Нѣколко слънчеви лъчи го стоплиха и укрепиха слабитѣ му крачета. Детето се спусна следъ хвъркатитѣ цвѣтенца и ги гони, докато Слънчо се скри. Съ зачервени странички и щастлива усмивка, то се прибра въ осамотената къщичка.

Умориха се и хвъркатитѣ цвѣтенца. Потърсиха своитѣ стѣбла. Напраздно се лутаха. Не ги намѣриха. А черната нощъ бързо пристѣпваше.

— Господи, помогни ни! Тѣй малки сме още, нима ще загинемъ? — молѣха се тѣ.

Богъ чу молбата на загубенитѣ цвѣтчета и ги превърна въ малки пѣстокрили пеперудки. Тѣ се сгущиха между полскитѣ цвѣта и сладко заспаха.

Мария Пиронкова